

(reportáž z lednové Krychle věnované dvěma jubilujícím padesátníkům)

Když mi bylo kolem dvaceti let, úmrtí člověka kolem padesátky mě nepřekvapilo. Měl jsem pocit, že je to věk dostatečně vysoký k odchodu z tohoto světa, neboť tak starý člověk zde nemá už co pohledávat. Jak přibývala léta, názor se změnil. Při překročení padesátky jsem se kupodivu cítil stále stejně až na několik detailů jako nové brýle či občasný výpadek paměti.

Proto jsem se těšil na lednovou Krychli věnovanou zejména životnímu jubileu jejího zakladatele **Milana Jablonského**

. Slovo zejména není ale zcela namístě, spíše by se hodilo slovo "také". Tím druhým padesátníkem je další slavný "Krychlák" písničkář

Pepa Kvasil

. Oslava v Balbínce dne 26. ledna 2006 se u obou konala v předstihu, protože Milan věkovou hranici překračuje 9. února a Pepa 11. února. Přípravy na Krychli probíhaly samozřejmě v předstihu a jako vždy ne vše úplně vyjde, ale o tom později.

Milan Jablonský uvedl večer slovy: "*Pozval jsem pár kamarádů, abychom si vožrali držku a dali do toho kulturní vložku*". Jak jsem u Milana zvyklí, jako vždy to byla lehká nadsázka.

Druhý jubilant, Pepa Kvasil, se namísto dlouhých řečí chopil kytary a zazpíval parafrázi známé "šlitrovky" Marnivá sestřenice: "*.. měla vlasy samý lupy, já jáje..*". Pepa pak přidal ještě dvě další a dostal od Milana Jablonského leporelo "

Jede, jede mašinka

" vydávající několik druhů zvuku jedoucího vlaku.

Dva oslavenci Pepa Kvasil a Milan Jablonský

foto: Tomáš Pohl ©

Milanův syn Petr v důsledku na leden tak neobvyklé zimy a praskajícího vodovodního potrubí ještě nedorazil a tak Pepa přidal ještě šest poetických variací na cimrmanovské téma, že nejhorší jsou trpaslíci a svůj herecký výkon doprovázel svými zázračnými prsty na kytaru. Pepa sdělil publiku, že Milanovi věnoval stařeckou dlouhou fajfku a džbánec na pivo.

Petr Jablonský stále nepřicházel a tak Milan Jablonský přečetl svou slavnou úvahu o tom, jak se dělají písňové texty. Zejména poslední ukázka vzorového textu, organicky složená se známých folkových i méně folkových textů, poprvé tak rozesmála vedle mě sedící copatou divačku z Karviné, která Krychli viděla poprvé, že jsem v šíleném ženském chichotání občas nevnímal slova. Tento smích mě doprovázel až do konce představení a omlouvám se tedy za možné nepřesnosti, tentokrát způsobené tímto ženským faktorem.

Poté na jeviště vstoupil **Arnošt Frauenberg**, jemuž kdysi Milan Jablonský předpověděl emigraci na jím vyráběných plovoucích podlahách. Arnošt spustil několik známých, ale pro mě i neznámých písní. Ze známých zněla *Jarmila a* mezi písněmi Arnošt recitoval. Na tolik oblíbenou báseň o Standovi nedošlo, ale zaznamenal jsem jednu povánoční: "

Na vánoční večer, malý Jeník brečel, protože hned ráno, měl pod stromkem nasráno
."

Gratulantem z největší dálky byl **Luboš Javůrek**, kterého přivezl Pavel Římský. Luboš si z Bokomary přivezl pouze kytaristu Radka Maříka, který měl bohužel potíže se zvukem, ale obětavě přišedší Pája Jindrák závadu odstranil. Luboš krom písniček přivezl Milanovi a Pepovi z Moravy víno a kořalku. Luboš Javůrek pochopitelně dal zaznít i svým písním z CD

Cenathalie

na texty Milana Jablonského.

Petr Jablonský konečně překonal dopravní kalamitu a zopakoval s otcem oblíbený dialog v podobě rozhovoru s prezidentem této republiky a na přání také rozhovor s bývalým premiérem, o němž tak hezky veršoval Arnošt Frauenberg. Dostalo se i na současného premiéra.

Stovka byla důstojná

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 31 Leden 2006 04:00

Před přestávkou byly **Frantou Vlčkem** a **Čárou** předány jubilantům dary - krásné dorty z domácí produkce pravidelných návštěvnic Krychle a Milan Jablonský obdržel obraz, na němž na jedné straně byl Manetův akt a na druhé portrét slavicího umělce.

Po přestávce malé pódium zabrala kapela **Humbuk** bez Blanky Živné. Spíkr Luboš Pick sdělil, že Milana Jablonského zná od roku 1988 a že na svůj věk nevypadá, protože takhle vypadal už v roce 1988. Humbuci pak zazpívali *Despe*
ráta ,

Muže, který neuměl plakat

a

Baladu o 40 pivech

. Poslední skladba je podle Luboše vždy hrána na přání kapelníka Pavla Kerouše.

Na jeviště se pak znovu vrátila dvojice Jablonských a zopakovala dialogy na téma puberta.

Co by byla oslava bez **Boba Mylana**? Jenže tentokrát Bob Mylan nedorazil a poslal za sebe Šaolína, který je mu k nerozeznání podobný. Bob, pardon Šaolín zazpíval postupně, po zjištění, že v sále není nikdo z ambasády Polské republiky, každému oslavenci jednu zdravici. Texty obou zdravic byly složeny na melodii Hej Slované, resp. polské státní hymny. Ve zvukovce jsem sice zaslechl první tóny Zachovej nám Hospodine, ale zřejmě se jednalo jen o zkoušku aparatury. Šaolín nasadil, podobně jako u zhudebněného

Řádu Dopravních podniků

, vysokou míru pathosu. Zdravice Milanovi Jablonskému byla zakončena otázkou, aby se přiznal, že mu Krychle schází.

Salvy smíchu pokračovaly při dalším vstupu Milana a Petra Jablonských a jejich verzi známého televizního pořadu Branky, body, vteřiny (jeden čas i sekundy). Smích sousedky a třesoucí se ruka mi bránily zaznamenat slovní perly proudící z pódia. Snad jen jedna ukázka : "*Olympijský oheň stále postupuje kanadskými lesy*

."

Posledním v pořadí byl **Franta Vlček**. Kromě toho, že Franta Vlček zapomněl doma texty, byl i duchovním otcem jednoho zajímavého daru pro Milana Jablonského. Spolu s kameramanem Vladimírem Mikulcem Franta postupně pozval před kameru 36 lidí (dva z Moravy pozval Zeno) a vyzval je, aby pověděli něco o Milanu Jablonském. Jenže délka filmu nakonec předčila i nejdelší filmy Ingmara Bergmana a pro krátkost času nebylo možné zabezpečit střih. Milan

Stovka byla důstojná

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 31 Leden 2006 04:00

Jablonský tedy dostal jen "surovou" verzi na několika DVD. Doufám, že na některé z Krychlí se podaří shlédnout alespoň několik sestříhaných záběrů.

Před Františkovým zpěvem byly vytvořeny dva telemosty. Prvním byl rozhovor s **Frantou Kaslem**, který popřál oběma na dálku vše nejlepší. Jako druhý se s námi spojil **Jirka Zip Suchý**, který po druhé operaci o sobě prohlásil, že je Ironman a až budou v pořádku kolena, určitě přiběhne.

Franta Vlček si pak spolu s námi zazpíval o kladivu a vráně a přednesl svou parodii na Frankie Dlouhána, složenou na počest Milana Jablonského.

Večer pak před bouchnutím velké láhve "bublinek" zakončil Milan Jablonský básní, kterou si složil ke své padesátce. Opět bych potřeboval vyšší paměťový kvocient a znalost těsnopisu systému Herout, abych vás s obsahem nádherné básně seznámil. Smích vedle mě svědčil o vysoké kvalitě vystoupení.

A tak nabitá Balbínka oslavila narozeniny dvou příma lidí, o jejichž věku jsem si před nedávnem myslel, že je životní konečnou. Když jsem Milanovi Jablonskému na rozloučenou podával ruku a řekl, že už mám tu magickou hranici jako Vodnář skoro čtyři roky za sebou, zeptal se mě, jaké to je. Odpověděl jsem podle pravdy, že někdy dobře, někdy blbě. Ostatně, stejně jako před padesátkou.